



**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DNR-70-117(35)/11/12/KW

Warszawa, dn. 17 lutego 2012 r.

DECYZJA DNR-1/14/2012

I Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 w związku z art. 127 § 3 oraz w związku z art. 5 § 2 pkt 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego wszczętego w przedmiocie ponownego rozpatrzenia sprawy ogólnego bezpieczeństwa sof Amelia, wprowadzonych na rynek przez przedsiębiorcę Krzysztofa Nawrockiego, prowadzącego działalność gospodarczą P.P.H.U. „EWA” w Bralinie, zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr DNR-1/84/2011 z dnia 1 grudnia 2011 r., Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uchyla zaskarżoną decyzję w zakresie pkt I dotyczącego nałożenia na przedsiębiorcę Krzysztofa Nawrockiego, prowadzącego działalność gospodarczą P.P.H.U. „EWA” w Bralinie obowiązku natychmiastowego wycofania sof Amelia z rynku i w przypadku egzemplarzy sof Amelia wprowadzonych na rynek nakłada na tego przedsiębiorcę obowiązek wyeliminowania zagrożeń stwarzanych przez powyższe produkty.

II W pozostałym zakresie Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy.

III Na podstawie art. 24 ust. 12 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr 229, poz. 2275, z 2007 r. Nr 35, poz. 215, z 2008 r. Nr 157, poz. 976, z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 20, poz. 106 oraz z 2011 r. Nr 63, poz. 322 i Nr 102, poz. 586) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zobowiązuje przedsiębiorcę Krzysztofa Nawrockiego, prowadzącego działalność gospodarczą P.P.H.U. „EWA” w Bralinie do przekazania Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów dowodów wykonania decyzji w zakresie pkt I w terminie 14 dni od dnia, w którym niniejsza decyzja stanie się ostateczna.

Uzasadnienie

W piśmie z dnia 9 grudnia 2011 r. przedsiębiorca Krzysztof Nawrocki, prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą P.P.H.U. „EWA” w Bralinie (strona postępowania) złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (UOKiK) nr DNR-1/84/2011 z dnia 1 grudnia 2011 r.

W zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK uznał, iż sofy Amelia nie są bezpieczne, a wprowadzając te produkty na rynek przedsiębiorca Krzysztof Nawrocki, prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą P.P.H.U. „EWA” w Bralinie naruszył art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr 229, poz. 2275, z 2007 r. Nr 35, poz. 215, z 2008 r. Nr 157, poz. 976, z 2009 r. Nr 20, poz. 106 i Nr 18, poz. 97 oraz z 2011 r. Nr 63, poz. 322 i Nr 102, poz. 586), zwanej dalej „ustawą o ogólnym bezpieczeństwie produktów”. W związku z powyższym, Prezes UOKiK nałożył na tego przedsiębiorcę obowiązek określony w art. 24 ust. 4 pkt 2 lit. b ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Dodatkowo, na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 tej ustawy, za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa, nałożył na niego karę pieniężną w wysokości 5 000 zł.

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy strona postępowania oświadczyła, iż decyzja Prezesa UOKiK nr DNR-1/84/2011 z dnia 1 grudnia 2011 r. jest krzywdząca i wniosła o jej uchylenie. Strona postępowania poinformowała Prezesa UOKiK, że wielokrotnie przekazywała dowody potwierdzające podjęcie działań naprawczych w stosunku do produktów wprowadzonych na rynek – stosowne oświadczenia dystrybutorów były bowiem wysyłane do Delegatury Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Kaliszu pocztą zwykłą, jak również elektroniczną. Strona postępowania podkreśliła, że już w toku kontroli inspektorów Inspekcji Handlowej podjęła czynności naprawcze w stosunku do sof Amelia znajdujących się w jej posiadaniu, co potwierdza, że czuje się odpowiedzialna za bezpieczeństwo tych produktów. W załączeniu strona postępowania przekazała kopie oświadczeń dystrybutorów o nieposiadaniu sof Amelia oraz o usunięciu nieprawidłowości stwierdzonych przez inspektorów Inspekcji Handlowej.

Pismem z dnia 28 grudnia 2011 r. Prezes UOKiK zwrócił się do Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z prośbą o informację, czy przedsiębiorca będący stroną postępowania przekazał mu dowody w postaci oświadczeń dystrybutorów sof Amelia, a jeżeli tak – o ich przesłanie organowi nadzoru oraz wyjaśnienie, dlaczego przedmiotowe dokumenty nie były na bieżąco przekazywane Prezesowi UOKiK.

Pismem z dnia 2 stycznia 2012 r. Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej poinformował, że zgromadzone dotychczas dokumenty nie zostały przesłane organowi nadzoru,

ponieważ stanowiły one tylko część dowodów i oczekiwał na pozostałe oświadczenia. Jednocześnie, Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przekazał listę odbiorców sof Amelia, wykaz sprzedaży 130 egzemplarzy tego produktu (obydwa dokumenty znajdowały się również w aktach kontroli przeprowadzonej u strony postępowania) oraz czterdzieści dwa oświadczenia dystrybutorów o nieposiadaniu sof Amelia bądź usunięciu stwierdzonych nieprawidłowości.

Pismem z dnia 9 stycznia 2012 r. Prezes UOKiK poinformował stronę postępowania, iż oświadczenia dystrybutorów przekazane przez nią wraz z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, nie mogą stanowić dowodu w postępowaniu przed Prezesem UOKiK, bowiem są niepoświadczonymi za zgodność z oryginałem kopiami. W związku z powyższym, Prezes UOKiK wezwał stronę postępowania do ponownego przekazania oryginałów tych oświadczeń albo ich kopii poświadczonych za zgodność z oryginałem. Ponadto, Prezes UOKiK zwrócił się do strony postępowania z prośbą o wyjaśnienie, dlaczego w przypadku pięciu przedsiębiorców (SALON MEBLOWY EWRO RAWICZ; SKLEP ARKADA Augustów; MITEX MIŁOSZ KARTUZY; SKLEP MEBLOWY DOM SP. Z O.O. KĘDZIERZYN KOŹLE oraz SUPSKIE FABRYKI MEBLI Salon w Lublinie) przekazała oświadczenia o sprzecznej treści, tj. zarówno oświadczenie o nieposiadaniu sof Amelia oraz o naprawieniu nieprawidłowości, z czego trzy pary tych oświadczeń zostały opatrzone tą samą datą. Prezes UOKiK zwrócił się również z prośbą o informację, czy przedsiębiorcy oznaczeni jako MR HOME & DESIGN Marta Witek Wielka Wieś oraz PPHU MIRAGE Monika Bielka Gostyń byli odbiorcami sof Amelia. Prezes UOKiK zauważył, że strona postępowania przedstawiła oświadczenia tych podmiotów, jednak nie widnieją oni na liście dystrybutorów, ani na komputerowym zestawieniu sprzedaży tych produktów. Jednocześnie, Prezes UOKiK poinformował stronę postępowania, że w przypadku szesnastu dystrybutorów w dalszym ciągu nie przekazała dowodów potwierdzających podjęcie działań zmierzających do wyeliminowania zagrożeń stwarzanych przez sofy Amelia.

Pismem z dnia 20 stycznia 2012 r. strona postępowania przekazała poświadczona za zgodność z oryginałem oświadczenia dystrybutorów sof Amelia. Odnosząc się do kwestii podwójnych oświadczeń, przekazanych w przypadku pięciu dystrybutorów, strona postępowania wyjaśniła, iż część z posiadanych przez nich sof (w których dokonano niezbędnych poprawek) była zamówiona przez klientów, dlatego te podmioty przedstawiły oświadczenia potwierdzające usunięcie nieprawidłowości, jak również oświadczenia o nieposiadaniu tych produktów. Strona postępowania oświadczyła również, że przedsiębiorca MR HOME & DESIGN Marta Witek Wielka Wieś była odbiorcą sof Amelia i widnieje na liście dystrybutorów jako „WITEK”, natomiast przedsiębiorca PPHU MIRAGE Monika Bielka Gostyń, która również kupiła te produkty od strony postępowania, przez pomyłkę nie została uwzględniona na liście dystrybutorów, jednak niezwłocznie po wykryciu

tego przeoczenia, strona postępowania zwróciła się do niej z prośbą o przekazanie stosownego oświadczenia. Jednocześnie, strona postępowania oświadczyła, że brakujące oświadczenia szesnastu dystrybutorów zostaną przekazane w najbliższym czasie.

Prezes UOKiK ustalił i stwierdził:

W decyzji nr DNR-1/84/2011 z dnia 1 grudnia 2011 r. Prezes UOKiK uznał że sofy Amelia, ze względu na brak zabezpieczeń wieka przed samoistnym opadaniem, nie są bezpieczne i nałożył na przedsiębiorcę Krzysztofa Nawrockiego, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą P.P.H.U. „EWA” w Bralinie obowiązek natychmiastowego wycofania tych produktów z rynku. Przedsiębiorca ten nie przedstawił bowiem organowi nadzoru dowodów potwierdzających podjęcie działań naprawczych w stosunku do sof wprowadzonych na rynek, do czego zobowiązał się w toku kontroli inspektorów reprezentujących Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej. Jednocześnie, Prezes UOKiK uznał, iż wprowadzając sofy Amelia na rynek, przedsiębiorca Krzysztof Nawrocki, prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą P.P.H.U. „EWA” w Bralinie, naruszył obowiązek określony w art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów i na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów nałożył na tego przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 5 000 zł.

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy strona postępowania poinformowała Prezesa UOKiK, że dopełniła wszelkich czynności zmierzających do wyeliminowania zagrożeń stwarzanych przez sofy Amelia i wniosła o jej uchylenie, zarówno w zakresie obowiązku natychmiastowego wycofania sof Amelia z rynku, jak i nałożonej kary pieniężnej. Strona postępowania oświadczyła, że o podejmowanych przez siebie działaniach naprawczych informowała Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, przekazując mu kolejne partie oświadczeń dystrybutorów o usunięciu nieprawidłowości w produktach znajdujących się w ich posiadaniu, a w przypadku podmiotów, które nie miały sof w ofercie handlowej – oświadczeń o ich nieposiadaniu, zgromadzone dotychczas oświadczenia strona postępowania dołączyła do przedmiotowego wniosku.

W chwili wydawania zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK nie dysponował dowodami potwierdzającymi działania zmierzające do wyeliminowania zagrożeń stwarzanych przez produkty wprowadzone na rynek, podjęcie których strona postępowania zadeklarowała w toku kontroli przeprowadzonej przez inspektorów Inspekcji Handlowej w jej przedsiębiorstwie. W ciągu trwającego cztery miesiące postępowania administracyjnego, strona postępowania nie tylko nie przedstawiła organowi nadzoru dowodów tych działań – nie ustosunkowała się również do żadnego

z pism, które Prezes UOKiK do niej skierował. Informacje o podejmowanych przez siebie działaniach, jak również dowody tych działań, przekazywała Wielkopolskiemu Inspektorowi Inspekcji Handlowej, który – wbrew posiadaniu informacji o wszczęciu przez organ nadzoru postępowania w sprawie ogólnego bezpieczeństwa sof Amelia - nie przysyłał otrzymywanej korespondencji Prezesowi UOKiK. Jednakże materiał dowodowy zgromadzony w toku ponownego rozpatrzenia sprawy zakończonej decyzją Prezesa UOKiK nr DNR-1/84/2011 z dnia 1 grudnia 2011 r., a w szczególności przedstawione przez stronę postępowania oświadczenia dystrybutorów, wskazują jednoznacznie, że w czasie trwania postępowania w sprawie ogólnego bezpieczeństwa sof Amelia, strona postępowania podjęła działania zmierzające do wyeliminowania zagrożeń stwarzanych przez te produkty. Działania te polegały na zamontowaniu zabezpieczeń przed samoistnym opadaniem wieka w egzemplarzach znajdujących się na rynku. W przypadku podmiotów, które nie posiadały sof w ofercie handlowej, strona postępowania uzyskała ich oświadczenia o nieposiadaniu przedmiotowych produktów. Mając jednak na uwadze fakt, że odbiorcami kwestionowanych sof było sześćdziesiąt podmiotów, a w przypadku szesnastu z nich Prezes UOKiK w dalszym ciągu nie dysponuje dowodami w postaci oświadczeń, w opinii organu nadzoru brak jest podstaw do uznania, że działania naprawcze podjęte przez stronę postępowania objęły wszystkie produkty znajdujące się na rynku. Jednocześnie, z uwagi na fakt, że w ramach podjętych działań strona postępowania nie zdecydowała o wycofaniu kwestionowanych sof z rynku, lecz o wyeliminowaniu zagrożeń stwarzanych przez te produkty poprzez usunięcie nieprawidłowości stwierdzonych przez inspektorów Inspekcji Handlowej w egzemplarzach wprowadzonych na rynek, Prezes UOKiK uznał za zasadne nałożenie na stronę postępowania obowiązku wyeliminowania zagrożeń stwarzanych przez sof Amelia w przypadku pozostałych dystrybutorów i przekazanie Prezesowi UOKiK oświadczeń tych podmiotów o zamontowaniu stosownych zabezpieczeń, a w przypadku podmiotów, które nie posiadają sof Amelia w ofercie handlowej – oświadczeń o nieposiadaniu tych produktów w terminie 14 dni od dnia, w którym niniejsza decyzja stanie się ostateczna.

Odnosząc się natomiast do nałożonej na stronę postępowania kary pieniężnej, należy przypomnieć, iż zgodnie z art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, organ nadzoru może, w drodze decyzji, nałożyć na producenta karę pieniężną w wysokości do 100.000 zł za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa. Możliwość skorzystania z powyższego środka zależy od spełnienia przesłanek wymienionych w tym przepisie, a zatem ustalenia w toku postępowania dowodowego, że przedsiębiorca będący stroną postępowania jest producentem produktu w rozumieniu ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, a produkt ten nie spełnia wymagań bezpieczeństwa. Decyzja o wymierzeniu kary, jak również określenie jej wysokości, należy natomiast do Prezesa UOKiK i odbywa się w ramach tzw.

uznania administracyjnego, które daje organowi możliwość wyboru konsekwencji prawnych przy ustalonym w sposób wyczerpujący i szczegółowy stanie faktycznym.

Poza w/w okolicznościami, brak w ustawie o ogólnym bezpieczeństwie produktów kryteriów, od których uzależniona jest możliwość nałożenia na producenta kary pieniężnej za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa, a zatem wbrew twierdzeniom strony postępowania, takiej przesłanki nie stanowi również podjęcie działań zmierzających do wyeliminowania zagrożeń stwarzanych przez produkt, którego dotyczy postępowanie. Podjęcie przez przedsiębiorcę takich działań, zgodnie z art. 24 ust. 14 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, daje organowi nadzoru podstawę do umorzenia postępowania, nie wykluczając przy tym możliwości nałożenia na tego przedsiębiorcę kary określonej w art. 33a ust. 2 pkt 2 tejże ustawy, pod warunkiem, że stan faktyczny sprawy odpowiada treści tego przepisu. Należy podkreślić, że powyższa kara jest konsekwencją wprowadzenia na rynek przez producenta produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa, a decyzja o jej nałożeniu, jak i o określeniu jej wysokości, należy do Prezesa UOKiK, który podejmuje ją po wszechstronnym i dogłębnym rozważeniu wszystkich okoliczności faktycznych sprawy (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 2 lutego 2011 r., II SA 2875/95).

Badania organoleptyczne przeprowadzone przez inspektorów reprezentujących Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, wykazały, że sofy Amelia nie posiadają zabezpieczeń przed samoistnym opadaniem wieka, co może stwarzać zagrożenie dla użytkowników podczas wkładania lub wyjmowania pościeli i skutkować urazami ciała. Mając na uwadze powyższe, Prezes UOKiK uznał, że sofy Amelia nie spełniają wymagań bezpieczeństwa. Zarówno w toku postępowania w sprawie ogólnego bezpieczeństwa sof Amelia, jak i we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, strona postępowania nie zakwestionowała oceny bezpieczeństwa tych produktów, nie przekazała również dowodów na to, że sofy Amelia są bezpieczne. Strona postępowania nie zakwestionowała również ustaleń Prezesa UOKiK w zakresie swojej roli w obrocie sofami Amelia, przyznając, że jest wytwórcą tych produktów. Wprowadzając na rynek produkty niespełniające wymagań bezpieczeństwa, strona postępowania naruszyła obowiązek określony w art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, zgodnie z którym producent jest zobowiązany wprowadzać na rynek wyłącznie produkty bezpieczne, a zatem istniały podstawy do nałożenia na stronę postępowania kary pieniężnej na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 powyższej ustawy.

Określenie wysokości kary pieniężnej nakładanej na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, tak jak i możliwość jej wymierzenia, mieści się w ramach uznania administracyjnego. Ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów nie wprowadza bowiem zamkniętego katalogu przesłanek, od których uzależniona jest wysokość nakładanej przez organ

nadzoru kary pieniężnej, przewidując jedynie, że wysokość kary ustala się uwzględniając w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia obowiązków (art. 33a ust. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów), jak również określając górną granicę wysokości tej kary (do 100.000 zł). Nie oznacza to, że jej wysokość może być ustalona dowolnie. Jak stwierdził Naczelny Sąd Administracyjny, „z uwagi na brak ustalonych reguł postępowania, przy orzeczeniach wydawanych w granicach uznania administracyjnego, organ administracji jest ograniczony treścią swoich wcześniejszych decyzji, wydanych w innych, podobnych sprawach indywidualnych, a sytuacją pożądaną jest przyjęcie przez organ obiektywnych kryteriów przy rozstrzygnięciu spraw określonego rodzaju i stosowanie ich w równym stopniu do każdej z nich” (np. wyrok NSA z dnia 29 stycznia 1998 r., II SA 1576/97).

Określając wysokość kary nałożonej na stronę postępowania, Prezes UOKiK wziął pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, w tym zawodowy charakter działalności prowadzonej przez stronę postępowania, jak również fakt, że produkcja mebli stanowi główny przedmiot tej działalności. W opinii organu nadzoru powyższa okoliczność działa na niekorzyść strony postępowania, bowiem od przedsiębiorcy, który jako główny przedmiot swojej działalności wskazuje produkcję mebli, należy oczekiwać co najmniej dobrej znajomości wymagań dotyczących bezpieczeństwa tego typu produktów. Jako kryterium pomocnicze organ nadzoru zastosował korzyść majątkową osiągniętą ze sprzedaży 130 sof Amelia. Wartość ta jest obliczana jako iloczyn liczby produktów sprzedanych odbiorcom oraz ceny sprzedaży jednej sztuki produktu (ewentualnie średniej ceny sprzedaży, jeżeli przedsiębiorca stosował różne ceny). Powyższe kryterium, jak również sposób jego obliczania, zostały wprowadzone na potrzeby postępowań prowadzonych przez organ nadzoru i obowiązują w przypadku wszystkich kar nakładanych na podstawie przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Pojęcie to nie odpowiada rzeczywistości zyskowi, jednak takie jego określenie mieści się w ramach uznania administracyjnego, a ponadto opiera się o dane, które Prezes UOKiK ma możliwość ustalić w ramach prowadzonych przez siebie postępowań. Należy przy tym zauważyć, że Prezes UOKiK uwzględnił na korzyść strony postępowania brak skarg i reklamacji dotyczących sof Amelia, brak wcześniejszych naruszeń przepisów z zakresu bezpieczeństwa produktów, jak również podjęcie w toku kontroli inspektorów Inspekcji Handlowej działań naprawczych w stosunku do produktów znajdujących się w posiadaniu strony postępowania.

Po ponownym przeanalizowaniu kryteriów, w oparciu o które została ustalona wysokość kary pieniężnej nałożonej na stronę postępowania, Prezes UOKiK uznał, że jest ona adekwatna do stwierdzonych naruszeń i uwzględnia całokształt okoliczności sprawy, w tym okoliczności działających na korzyść strony postępowania.

Zgodnie z art. 138 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy, albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję – umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze.

Strona postępowania wprowadziła na rynek produkt niespełniający wymagań bezpieczeństwa, w związku z czym naruszyła ustawowy obowiązek producenta do wprowadzania na rynek wyłącznie produktów bezpiecznych. Jednocześnie, w toku postępowania w sprawie ogólnego bezpieczeństwa sof Amelia, podjęła działania zmierzające do wyeliminowania zagrożeń stwarzanych przez te produkty, co potwierdzają przekazane oświadczenia dystrybutorów o usunięciu nieprawidłowości, a w przypadku podmiotów, które nie posiadają sof Amelia w ofercie handlowej – oświadczenia o nieposiadaniu tych produktów. Mając na uwadze fakt, że przedstawione przez stronę postępowania oświadczenia nie pochodzą od wszystkich dystrybutorów, Prezes UOKiK uznał za zasadne nałożenie na stronę postępowania obowiązku wyeliminowania zagrożeń stwarzanych przez produkty będące w posiadaniu pozostałych odbiorców, a dowody tych działań przekazać Prezesowi UOKiK. Jednocześnie, w związku z tym, że w niniejszym postępowaniu zostały spełnione przesłanki, od których uzależniona jest możliwość nałożenia kary pieniężnej na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, jak również okoliczność, że nałożenie tej kary nie jest uzależnione od podjęcia przez przedsiębiorcę działań mających na celu wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez produkt niespełniający wymagań bezpieczeństwa, Prezes UOKiK uznał, że w zakresie nałożonej na stronę postępowania kary pieniężnej zaskarżona decyzja była prawidłowa.

W związku z powyższym, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja, zgodnie z art. 25 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, stanowi podstawę wpisu do prowadzonego przez Prezesa UOKiK rejestru produktów niebezpiecznych. Zgodnie z § 4 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 kwietnia 2004 r. w sprawie szczegółowego sposobu prowadzenia rejestru produktów niebezpiecznych (Dz. U. z 2004 r., Nr 87,

poz. 814), w przypadku decyzji, której nie nadano rygoru natychmiastowej wykonalności, Prezes UOKiK dokonuje wpisu do rejestru z urzędu po upływie terminu, od kiedy decyzja stała się ostateczna.

Pouczenie:

Zgodnie z art. 52 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z póź. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Zgodnie z art. 53 § 1 w związku z art. 54 § 1 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

z up. Prezesa Urzędu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów
Małgorzata Kozak
Wiceprezes

Otrzymuje:

Pan
Krzysztof Nawrocki
P.P.H.U. „EWA”
ul. Nowa 9
63-640 Bralin